

Čís. 194 dis.

Poškodzuje česť a dôstojnosť advokátskeho sboru advokát, ktorý poskytuje právnu pomoc inkasačnému podniku pri vymáhaní takej pohľadávky, ktorá pochádza z činnosti podniku vybočujúcej z rámca koncesie (hromadné sbieranie poverení od klientov platenými agentmi).

(Rozh. zo dňa 26. februára 1934, Ds III 3/34.)

N a j v y š š í s ú d ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci proti Dr. A. W-ovej, advokátke z K. následkom odvolania, podaného obvinenou proti rozsudku disciplinárneho súdu advokátskej komory v Turč. Sv. Martine zo dňa 9. decembra 1933 po preskúmaní spisov, predložených horeoznačeným disciplinárnym súdom, vyniesol rozsudok, ktorým potvrdil rozsudok disciplinárneho súdu prvej stolice.

Z d ô v o d o v:

Obvinená napáda odvolaním rozsudok súdu prvej stolice čo do viny a preto, že trest je príliš prísny. Odvolanie je bezzákladné. Obvinená priznala sa k tomu, že inkasačný podnik I., ktorý pri vymáhaní jeho pohľadávky proti I. E-ovi pred súdom zastupovala — uplatnil aj žalobné útraty na miesto I. E-a z jeho poverenia vyplatené. Podľa obhajoby prednesenej na ústnom pojednávaní išlo tu o také trovy, ktoré vznikly inkasačnému podniku z toho dôvodu, že podnik dal niektoré veci ponosovateľove advokátom na zastupovanie. Z týchto údajov je zrejmé, že obvinená vedela, že v tomto prípade inkasačný podnik prevzal rolu sprostredkovateľa medzi advokátom a klientom, ba zaplatil aj advokátske trovy za klienta. Táto činnosť inkasačného podniku už vybočuje z jeho koncesie na mimosúdne inkaso pohľadávok a pretože je všeobecne známe, že inkasačné podniky sbierajú poverenia od svojich klientov hromadne platenými agentmi — čo je advokátovi zakázané podľa bodu b) § 69 adv. zák. — poškodzuje česť a dôstojnosť advokátskeho sboru advokát, ktorý poskytuje právnu pomoc inkasačnému podniku pri vymáhaní takej pohľadávky, ktorá pochádza z horeuvedenej, povolanie advokátske urážajúcej činnosti inkasačného podniku. Pretože obvinená vedome sa dopustila tohoto činu, nemýlil sa súd prvej stolice, keď ju za vinnú uznal z advokátskeho previnenia podľa bodu b) § 68 adv. zák.

Čís. 195 dis.

Trestným soudním vyšetřováním ve smyslu § 17 kár. stat. je každé soudní trestní řízení od jeho počátku až do pravoplatného skončení, nikoliv jen přípravné vyšetřování ve smyslu X. hlavy trestního řádu.

Zájem veřejnosti, jakož i zájem stavovské cti velí, by okamžitě opatřeno bylo potřebné podle § 17 kár. stat. proti advokátu, proti němuž se koná trestní řízení pro závažné podezření, že se těžkým způsobem a v několika směrech prohřešil proti předpisům všeobecného trestního zákona.

(Rozh. ze dne 13. března 1934, Ds II 3/34.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v neveřejném zasedání, slyšev generálního prokurátora, stížnosti obviněného advokáta, do usnesení kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 2. prosince 1933, jímž mu byl podle § 17 kárného statutu zastaven výkon advokacie.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud vyslovil již ve svém rozhodnutí ze dne 18. dubna 1932, č. j. Ds 13/32, že »trestním soudním vyšetřováním« ve smyslu § 17 kárného statutu jest rozuměti každé soudní trestní řízení od jeho počátku až do pravoplatného skončení, nikoli jen — jak se domnívá stěžovatel — přípravné vyšetřování ve smyslu X. hlavy trestního řádu.

Že slovem »vyšetřování« nemohl kárný statut míti na mysli přípravné vyšetřování ve smyslu § 91 tr. ř., nyní platného, je na snadě; vždyť kárný statut vyšel již 1. dubna 1872 a trestní řád až 23. května 1873. Ovšem nelze vyloučiti, že snad kárný statut používá slova »vyšetřování« se vztahem a ve smyslu předpisu kapitoly III. § 134 a násl. starého trestního řádu z roku 1853. Leč ani z této souvislosti nelze vyvozovati, že předpisu § 17 kárného statutu o suspensi je použití jen na případy »přípravného vyšetřování« podle nyní platného trestního řádu z roku 1873.

Předpokladem takového výkladu zákona by byla věcná totožnost pojmů »přípravné vyhledávání« a »přípravné vyšetřování« podle tohoto trestního řádu s pojmy »přípravné vyšetřování« (kapitola II.) — a »zvláštní vyšetřování« — (»Special-Untersuchung«) podle kapitoly III. trestního řádu z roku 1853. Než celá výstavba trestního řádu z roku 1873 se podstatně liší od příslušných ustanovení trestního řádu z roku 1853; formalistické stanovisko starého trestního řádu z roku 1853, podle něhož úkolem »přípravného vyšetřování« bylo vyšetřiti, zda se trestný čin skutečně stal, kdežto »zvláštní vyšetřování« — (»Special-Untersuchung«) — zavedeno bylo teprve tehdy, když podezření proti určité osobě dostoupilo intensity zákonem v §§ 135—140 přesně vytčené tak zvanými právními důvody podezření« — bylo trestním řádem z roku 1873 naprosto opuštěno. Podle § 91 tr. ř. z roku 1873 přenechává se zpravidla volné úvaze státního zástupce, zda se má navrhnouti přípravné vyšetřování či zda případ má býti vyšetřen podle předpisů § 88 tr. ř. ve formě přípravného vyhledávání. Jen v některých v zákoně výčetmo uvedených případech musí předcházeti před dáním v obžalo-

vanost přípravné vyšetřování, z nichž pro konkrétní věc přichází v úvahu jedině případ, že jde o zločin, o němž souditi má soud porotní. Praktické zkušenosti učí však, že i v takových věcech se nezahajuje od počátku — nejde-li o vazbu — ihned přípravné vyšetřování, nýbrž že se věc nezřídka vyšetřuje v přípravném vyhledávání, načež teprve na konci tohoto řízení následuje zahájení přípravného vyšetřování, by formálně hověno bylo požadavku § 91/1 tr. ř. z roku 1873. Ani jinak nerozeznává se v praxi přesně mezi přípravným vyhledáváním a vyšetřováním podle tíže dotyčného deliktu a vyšetřují se případy velmi těžkých deliktů ve formě vyhledávání, kdežto v jiných případech poměrně mnohem méně závažných často — pokud jde na příklad o trestní věci proti individuím nestálého bydliště, kde třeba uvaliti vyšetřovací vazbu, — se zahajuje přípravné vyšetřování. Neobstojí proto výtky stížnosti, vznesené v těchto směrech v příčině výkladu § 17 kár. statutu a nemá Nejvyšší soud příčiny, by upustil od svého stanoviska v rozhodnutí ze dne 18. dubna 1932 zaujatého.

Že se proti stěžovateli vede přípravné vyhledávání u krajského soudu trestního v Brně pro zločin podvodu a zpronevěry, stížnost sama nepopírá. To stačí pro první předpoklad § 17 kár. statutu a nelze v tomto období řízení se zabývatí vývody, jimiž stížnost hledí jednotlivá obvinění, vznesená proti stěžovateli v trestním řízení, vyvrátiti, po případě vysvětliti. Že by podezření vyslovené proti stěžovateli bylo naprosto vymyšlené, nebo že by na první pohled byla patrna neopodstatněnost došlých trestních oznámení, ani stížnost sama nemůže tvrditi; snaží se v různých směrech toliko zvrátiti hodnověrnost svědeckých údajů. Sluší konečně přisvědčiti kárné radě i, pokud vyslovila, že jde o nutný případ. Právem zdůrazňuje napadené usnesení, že zájem veřejnosti, jakož i zájem stavovské cti velí, by okamžitě opatřeno bylo potřebné podle § 17 kárného statutu proti advokátu, proti němuž se koná trestní řízení pro závažné podezření, že se těžkým způsobem a v několika směrech prohřešil proti předpisům všeobecného trestního zákona. Bylo proto stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.

Čís. 196 dis.

Poškození cti a vážnosti stavu, vešel-li advokát ve spojení a spolupůsobil-li se spolkem, jehož činnost měla za účel provozovati soutěž stavu advokátnímu.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1934, Ds I 13/33.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v neveřejném zasedání odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 7. prosince 1933, pokud jím byl uznán vinným kárným přečinem poškození cti a vážnosti stavu.